

Lydnad

Jesus var lydig mot sin Fader, lydig intill döden. Och det betyder för oss: Kristi efterföljd och lydnad hör oskiljaktigt ihop.

2008-10-15

Knappast någon dygd är idag på ett sätt så misskrediterad som denna. Varför egentligen?

Ingenting kan uppnås utan lydnad: inget land bli försvarat, ingen stat grundad, inget företag uppbyggt. Inte ens trafiken skulle kunna fungera,

utan att folk rättade sig efter trafikreglerna.

I nästan hela filosofins historia uppfattades lydnad och trohet som dygder, som något positivt. Sen nedvärderades de grundligt, och efter de fruktansvärda missbruken i vår nutidshistoria – senast sedan 1968 – förekommer en regelrätt lydnadsfobi, en panisk rädsla för att vara lydig och trogen. Ibland tycker jag, att det är som om man överallt bara vädrar illegitim auktoritet och ianspråktagande, och av rädsla för att göra något, som man kanske inte alls vill göra, förlamas man regelrätt. Huvudproblemet anser jag vara, att lydnad alltid sätts i relation till något, till en person eller till en sak. I alla fall inte till sig själv – om man nu bortser från principerna och reglerna, som man själv – förhoppningsvis – skapat. Att stå i relation till något annat än sig själv, är för många idag en outhärdlig

tanke. Därför står i våra dagar lydnaden i diamentral motsats till individualismen och till självförverkligandet.

Det är ingen tillfällighet, att det också, vad gäller konspirationsteorierna mot den katolska kyrkan, inklusive Opus Dei, ständigt handlar om temat lydnad. Då talas gärna om "kadaverlydnad", alltså om, att man förment utan att tänka efter, blint, följer vilken order som helst, som fattats i obskyra kammare och som man varken förstår eller ifrågasätter.

När det gäller auktoritet och lojalitet agerar visserligen den moderna människan mycket selektivt. Under stora delar av livet känner hon inte till denna rädsla för underkastelse, som för till självförnekelse.

Beredvilligt fogar hon sig efter varje trend i saker som hälsa, fritid, yrke, åsikter – egentligen nästan i allt.

Överallt kan man iaktta, hur frihet utan fundament slår över i godtycklighet, hur en felaktigt uppfattad autonomi och tillika oberoende blir till avgudadyrkan och slaveri.

Lydnad, trohet och kärlek

Att vara lydig betyder att vara trogen. Att också denna tanke har missbrukats, gör den inte mindre värd. Trohet är ett tillförlitligt bevis på verklig kärlek. När kärlek blir sanning, blir den till trohet. Vi behöver bara tänka på våra familjer så förstår vi, vad som menas. Vi är trogna, eftersom vi älskar våra familjer. Deras väl underordnar vi våra personliga intressen, eftersom vårt speciella intresse ju är att vara där för dem, som vi älskar så mycket.

Lydnad? Mot vem eller vad? Det är den avgörande frågan. Vem har anspråk på vår lydnad? Och svaret på denna fråga är framför allt

mycket enkel och mycket klar:
Lydnad gentemot Guds vilja.

Allt som hittills sagts är emellertid mer eller mindre viktigt. För oss kristna är en annan aspekt av lydnaden mer avgörande. Vid sidan av den barmhärtiga kärleken är lydnaden en av de framträdande egenskaperna hos Jesus, den fullkomliga människan. Han var lydig mot sin Fader, lydig intill döden. Och det betyder för oss: Kristi efterföljd och lydnad hör oskiljaktigt ihop.

Att lära känna Guds vilja – men hur?

Kort sagt: genom bön, samvetsrannsakan och bildning. Bön och samvetsrannsakan är i sig egna, mycket omfångsrika teman. Med fokus på lydnaden vill jag därför lägga uppmärksamheten på bildningen. För utan en substantiell konfrontation med Guds ord – och

utifrån det med Kyrkans lära – saknas en solid grund.

En föreställning om bildning, som inskränker sig enbart på att läsa böcker, räcker inte till. Det handlar mycket mer om en levande konfrontation med tron. Genom att läsa, ja säkert. Men också genom samtal, genom öppet meningsutbyte med andra, inom ramen för den andliga ledningen, i dialogen med en präst, i deltagandet av seminarier och reträtter. Kort sagt, det som menas är det, som hos Opus Dei kallas andliga bildningsmedel. Jag kan bara vara lydig, om jag känner till och förstår om Vem och Vad det handlar. Och för att jag inte ska förväxla den Helige Ande med en ”egen fågel”, så ska jag ta till mig det, som andra kommit fram till och förstått. Lydnaden är en permanent utmaning vad gäller vårt samvete. Att skilja på legitimitet och lojalitet:

Vad är jag skyldig vem i fråga om lydnad?

Jag och de andra

Det är inte bara oklokt att tycka, att man själv måste komma på allt, storhetsvansinnigt är det också. Jag är säker på, att varje kristen någon gång funderat över, att Gud behöver honom eller henne för att uträtta Hans verk i världen, för att fullända Hans kärlek och Hans plan. Men är vi medvetna om, att Gud samtidigt ställt andra människor vid vår sida, för att forma oss, för att utföra Hans verk också i oss? Människor, som med råd och dåd står vid vår sida – främst naturligtvis i Kyrkan.

Följer vi denna tankegång, får den en annan, en ny tyngd, om vi avvisar en välmenande och kompetent människas råd. Säkert, kommer vi, när det gäller lydnaden, att först tänka på "befallning". Men – handen på hjärtat – de som i tidsandan under

en svunnen epok predikade om hot istället för glädje, är i stor utsträckning försvunna. Nej, Kyrkan och hennes ämbete är inte av detta slag. Det som erbjuds oss, det som i själva verket är omsorg och kärlek, som vi möts av, är uppmaningar och uppmuntranden, är påpekanden och varningar – utan att pekfinger höjs, utan att räakenskap fordras, utan att det hotas med straff. Låt oss söka Kyrkans råd och hjälp och de människors, som kan ge oss dessa, och låt oss ta dem allvarligt för vad de slutligen är: Guds kärleksbevis!

Att vara lydig i denna mening, hjälper oss också att sluta med den vitt utbredda schizofrenin, att vi mestadels menar de andra, när vi talar om Kyrkan, inte oss själva: Kyrkan måste bli annorlunda – inte jag. Men det är just vi själva, som är tillfrågade, var och en av oss. Vi är själva Kyrkan. Vi måste göra de saker, som måste göras!

Lydnad, formning, förebilder

En viktig aspekt av temat lydnad är formningen av vår personlighet under frälsningens synpunkt. I denna mening betyder lydnad nämligen växande, eftersom den förutsätter förtroende och ödmjukhet. Vägen till lydnad går över ödmjukheten, över den realistiska insikten, att mitt lilla liv tillhör ett större sammanhang. Och detta Stora fordrar mitt bidrag: Att jag bidrar med det jag kan och skall. Att jag handskas riktigt med de talanger, som jag fått.

Det finns större mål i livet än att söka sig själv; ett sökande, som rent ut sagt ofta har neurotiska, tvångsmässiga drag och mer ser ut som slaveri än frihet. Den kristnes livsmål är Kristus, eftersom Han är allt för oss. Honom vill vi söka och finna. Och därför skall vårt liv mitt i världen vara ett vittnesbörd om

troheten mot Gud och Hans vilja. Det går inte på egen hand, som enskild, utan bara gemensamt, eftersom vi är lemmar i Hans mystiska kropp. Att sätta in sitt liv i detta stora sammanhang, betyder varken en egen självpåtagen uppgift eller svaghet, utan tvärtemot: Troheten mot Kyrkan gör oss starka. Just därför att vi inte måste förstå allt själva och själva måste prestera, utan får vara svaga, bär lydnaden och troheten oss ofta igenom kriser och låter oss övervinna alla hinder.

Att vara Kyrkan trogen och lyda henne, betyder också att vara förankrad i hennes tradition, att bli buren av föredömliga människor. Det är helgonen, som gått före oss, som varit oskattbara vittnen om kärleken och uträttat storverk i evangeliseringen av världen. Och det betyder, att människor kommer att följa efter oss och fullborda det, som överstiger vår livstid och våra

krafter. Vi är ju också trogna,
eftersom andra var trogna före oss
och för oss. Tillsammans uppnår vi
det, som en ensam
”självförverkligare” bara kan
drömma om.

Det kommer an på oss att sätta emot
denna tids hysteriska *non serviam*
med vår trohet, vårt *serviam*: Ja
Herre, jag älskar Dig. Jag vill tjäna
Dig. Jag vill göra det, som Du ber mig
om. Jag vill lyda Dig.

Frank M. Holtinger

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/lydnad/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/lydnad/) (2025-08-04)